UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

V Ante F

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

ꝓ nouitio veneat. Veterator ꝟo a vetero idem eſt quod deceptor: quaſi vulpes: q̃uis ꝓ veteratore in aſtutia etiā ſumi poſſit: vt eſt illud Terē. in an. Quid hic vult veterator ſibi?

Veteranus quādoqꝫ veterē ſignificat: vnde veterana mācipia q̄ a nouicijs diſtinguunt. Veterano q̄ anno ꝯtinuo ſeruiuerūt in vrbe. Nouicia intelligunt que anno nondū ſeruiuerūt. Aliqñ legionariū vł eū qui honeſte aliqñ militauit et iā eſt a militia abſolutus.

Veteraneus a. um. qđ eſt vetus. Col. Si ſint veterane vinee vt ſeperatos ſulcoꝝ cuiuſqꝫ generis ꝑ ſingłos (hortos inſeremus.

Veterina aīalia dicunt ad vectu/ rā idonea q̄ aliq̄d vehere poſſunt q̄ſi venterina ꝙ ad ventrē onus religatū gerant. Pli. Vngule veterino tm̄ generi renaſcunt.

Veterinarius qui veterinoꝝ curā gerit: et veterina ducit q̄ apud nos ꝯſueuit etiā illa locāda domi nutricare ad queſtū. Vñ equos/mulos/ aſinos meritorios vocitamus. Col. Nam ⁊ arator reperit aliq̄s bonus ⁊ optim⁹ foſſor: aut feni ſector: nec minus arborator et vinitor: tum etiā veterinarius ⁊ probus paſtor. et Veterinarij medici ſunt veterinoꝝ: hos nūc vulgus Mereſcalcos appellat. Colu. lib. vij. Solent etiā faſtidia cibo afferre vitioſa incremēta lingue q̄s ranas (veterinarij vocāt.

Veterinarius a. um. qđ ad veteri/ nariū ꝑtinet. Col. lib. viij. Quare veterinarie medicine prudens eſſe debet pecoris magiſter.

Veteramētarius ſutor/calcearius qui veteres calceos reficit. Eaqꝫ forma dicitur veteramentarius: qua ab armento armentarius: a ferramēto ferramentarius. Sue. de vitellio. Caſſius ſeuer⁹ nec minus alij eūdē ⁊ ſutorē veteramentariū ꝓdiderunt.

Vetuloniū ſeu vetulonia locus in etruria.

Veternus morbus ex nimio ocio perpetuū ſomnū inducens. hunc Auicenna ⁊ medici recentiores ſubetū ſiue ſubetiā Greci lethargū noiant. Et q: hic morb⁹ pigros hoies facit ⁊ ad negocia inutiles quēadmodū ſenectus: Ideo veternus qñqꝫ ꝓ pigricia ponit. Virg. li. j. geo. Nec torpere graui paſſus ſua regna veterno. Qñqꝫ pro nimia dormitiōe. Pli. Primis diebus bis ſeptenis tā graui ſomno vrſi ꝓmunt: vt ne vulnerib⁹ quidē excitari queāt: tūc mirū immodū veterno pingueſcunt. Hinc veternoſus q̄ graui premit ſomno. Cato ꝟo veternoſum appellat hydropicū cum inquit. Veternoſus q̄plurimū bibit tā plurimū ſitit. Teren. Eunuchū veternoſum: q: ſegnis eſt (q̄ſi veternū patiat.

Veto as. aui. atū. et veto tis. tui. vetitū pe. cor. ſignificat ꝓhibeo: et neq̄d fiat impero. Vñ in actibus aplicis. Vetati ſūt a ſpirituſancto loqui ꝟbū dei in aſia. Sed in raro vſu ē talis locutio. Liui. lib. ij. Illi victi ira vetuere reddi. Ouid. Nitimur in vetitū ſemꝑ cupimuſqꝫ negata.

Vexo as. agito/moleſto/perturbo: et huc illucqꝫ diſtraho. Tractū ab eo qđ eſt veho in quo ineſt iā vis q̄dā alieni arbitrij. Nō eñ ſui potens eſt: qui vehit. Vexare autē vi: atqꝫ motu ꝓculdubio vaſtiore eſt. Nam qui huc illucqꝫ trahit: et hic vexari ꝓprie dicit: ſicut taxare preſſius crebriuſqꝫ tangere. Iactare multo fuſius largiuſqꝫ iacere. Quaſſare etiā q̄ q̄tere grauius violentiuſqꝫ. Virg. Candida ſuccinctam latratibus inguina monſtris Dulichias vexaſſe rates. Lactan. de ira. Et iuſti ab iniuſtis impune vexantur. Huius cōpoſita ſunt Deuexo valde vexo. Diuexo varie vexo. Lactan. lib. vij. Vt ſi forte tñ fuerint boni prede ſint ſceleratis: ac diuexerent vndiqꝫ ab iniuſtis.

Vexillum quaſi paruum velum: et accipitur pro ſigno quo in exercitu aut claſſe imperatores vtunt. Vnde vexillifer.

Vexillarius qui vexillū defert. Liui. li. viij. Ordo ſexagenos milites: duos centuriones: vexillariū vnū hꝫ.

V Ante F

Vfens fluuius qui labit per pōtinas paludes qui etiā Auſentū a quibuſdā dicit.

V Ante I

Via dimidius actus qua poteſt ire vehiculū: Vias inde Paul. conſtitui vel latior octo pedib⁹: vel anguſtior poteſt: vt tñ eam latitudinē habeat qua vehiculū ire poteſt alioquin iter ſit nō via. Abuſiue tranſumitur ꝓ omni loco ꝑ quē habere iter oīibus licet. Plini. Cum te de via vocaſſem. Aliqñ ſumit pro ipſo actu eundi. Cice. Cūqꝫ de via languerē ⁊ mihimet diſplicerem. Aliqñ ꝓ ratiōe. Virgł. Inueni germana viā gratare ſorori. Aliqñ ꝓ cōſuetudine. Terē. Sed via peruulgata patrū quotidie accuſabā. Dicta via ab eundo q̄ſi ia: ꝙ per eā eatur: vel a vehendo q̄ſi veha: ꝙ ꝑ eā fructus ad villā vehunt: vł per quā vehiculū ire poteſt. A via fiūt adiectiua. Auius/inuius/obuius/dubius/peruius/preui⁹/deuius/biuius/triuius/quadriuius. Semita q̄ſi ſemis via. i. anguſtior via.

Viam facere eſt locum vbi non erat via aperire. viam munire eſt reficere/expurgare. Interdū lapidib⁹ ſternere: qđ proprie ſternere viā dicimus. Cic. Ideo ne appius ille ſecus viā muniuit: nō qua popul⁹ vteret: ſed qua poſteri ſui latrocinarent. Hoc etiā verbo ꝑ tranſlationem vtimur de corporeis ad incorporea. Quinti. Propterea ꝙ plurimi auctores q̄uis eodē tenderēt diuerſas tñ vias munierūt: et in ſuā quiſqꝫ induxit ſequētes.

Viator qui viat: hoc ē iter facit. Amb. Eſt bon⁹ viator qui diſpendiū regreſſionis reliq̄ itineris cōpendioſa celeritate cōpenſat. Et viatores dicebant qui magiſtratib⁹ parebāt: eo ꝙ plerumqꝫ euocabant ex agris hoies ad magiſtratus: et frequens eorū ab agris ad vrbē via erat. Col. in ꝓfa. Illis tēporibus proceres in agris morabant: et cū ꝯſiliū publicū deſiderabat a villis arceſſebant in ſenatū: ex q̄ qui eos arceſſebāt viatores noiati ſunt.

Vio as. aui. atū. ſignificat iter facio. Vñ viator q̄ viat.

Viatorius a. um. qđ ad viā pertinet. Vñ viatoriū vas quo iter agentes ferendi potus gratia vtunt. Plin. Vaſa viatoria ex taxo vinis in gallia mortifera fuiſſe (cōpertū eſt.

Viaticum dicit quicq̄d iter agendi cauſa neceſſariū eſt ſiue cibus ſit: ſiue pecunia ad victū expendēda grece εφοδιον dr. Plau. in cap. Sequere me viaticū vt dem a trapezita tibi. Aliqñ capit pro facultate ſeu apparatu. Q. Claud. in annalibus. Simul forma factis eloquētia dignitate acrimonia cōfidentia pariter ꝓcellebāt: vt facile intelligeret magnū viaticū. i. magna facultas: magnus apparatus. Hui⁹ diminutiuū eſt viaticulū. Apul. lib. vij. de aſi. Viaticulū mihi corraſi.

Viaticor ar?. viaticū paro. Plau. in Mene. Viaticati (hercle eſtiue ſumus.

Vibex icis. pe. ꝓ. ſignū ꝟberis in humano corpore remanēs ꝙ vi fiat. Plin. lib. xxx. Verberū vulnera atqꝫ vibices pellib⁹ ouiū recētib⁹ impoſit? oblitterant. Perſius. Si puteal mlta cautus vibice flagellas.

Vibij populi trans rhenū quos voluntarios agrippa in citeriorē ripam tranſtulit.

Vibro as. moueo: et q̄ſi vi agito. Virg. Sibila lambebant linguis vibrantib⁹ ora. Per trāſlationē vibrare ſignificat vocē in cantando criſpare.

Vibraſſe ſeu vibriſſi ſunt pili in naribus hominū ꝙ his euulſis caput vipretur.

Vicem ⁊ in ablt̄ō vice ſolum in ſingulari. In plurali hꝫ oēs caſus. Dicte ſunt vices vt quidam aiūt aut ꝙ veteres ꝓ pugnis vſurpabāt: qm̄ ꝑ viciſſitudinē pugnet. Plau. vices ei⁹ memorat ⁊ cicatrices denudat